

läbi, Saksa ordorüütliste laagriisse. Preisi sõamehed nägiwad teda küll oma koormaga minemat, aga hirm tema eest pidas nende käed kinni; sest n'ad pidasiwad Goolin'it ärawõitmataks meheks, ja et n'ad isi oma silmadega seda nägiwad, mis neil koguni uskmata oli, mis ta neile praeguSte teinud, ja sellepärast keegi temale tee pääle ette minna ei julgenud, lastiwad n'ad teda rahuliste ordo laagriisse minna.

Siin oli Goolin'i esimene mure oma armsa õele üht pühalikku matmist walmistada. Waga ordorüütlid oliwad temale selle asja juures abiks. Kuuga sai see kalliste õstetud furnukeha õnnistatud mulda pandud. Tema haua pääle lasti Martin Goolin põlwili maha ja tootas kindla wandega tema mõrtsukatele igawest kättemaksmist ja tagakiusamist.

Ta astus nüüd ordowäe sekka teenistusse ja käis igal pool nendega Preisi paganate wastu sõdimas. Üksna uskmata oliwad need teud, mis Goolin nüüd tegi. See kõla tema waprusest, täitis waenlaste südamid suure

hirmu ja ahastusega; sest, kus ta ennast ilmutas, saäl põgenesiwad kõik tema eest ära; isigi tema nimi ajas juba julgeid ja südama-likkusi Preislasi põgenema. Kõrgeste aga auustas rüütliordo seda wahwat wõitlejat ja tegi temale igapidi auu; isigi landmeister ka, — sest ülem- ehk kõrgemeister elas seekord kaugel Beneetsias — ja lõi teda ritteriks ehk rüütlikS.

Nii wahwaste kui ka ordo raudriide mehed Preislaste wastu wõitlesiwad, ei wõinud nemad seekord oma ülekäte lainud alamate wastu mitte seista ega neid eneste alla tagasi sundida, et küll mõned üksikud waprud mehed ja nende päälid ehk juhataja wahwaid tegusi tegiwad; kadunud õnn ei tahtnud mitte enam tagasi tulla. Pea ei julgenud nemad lageda lahingipõllu pääle oma wõitja Preislaste wastu mitte enam wälja tulla; pidiwad aga suuremalt jault rõõmsad olema, kui neil weel korda läks, oma kindlusi ja linnasi nende eest kaitsema. See ei wõinud aga meie wahwa Martin Goolin'i tulist kättemaksmise himu mitte